

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

АЙЛА

Айла Краун часто провалювалася крізь круговерть зірок у невідому далечінь. Ніколи не маючи на те дозволу — і завше за найгірших обставин.

Попри п'ять років практики, її тіло все ще нило від телепортації. Вона міцно тримала в руках зоревказ, груди замкнули в собі подих, як рідкісні парфуми стояли замкнені у флаконах на її туалетному столику, а скляна кімната ходила ходором, змішуючи розрізнені кольори, аж доки гравітація не пришпилила її до підлоги, мов самотню піщинку посеред безмежного всесвіту.

Коли двері розчахнулися, зоревказ уже безпечно сховався в неї за спиною.

— Що в тебе на голові? — скрикнула Поппі, та так пронизливо, що Терра кинулася за нею, брязкаючи мечами й ножами, почепленими в неї на поясі.

За зачіску Айла переймалася найменше, хоч і не сумнівалася, що прямо зараз її волосся стояло дибки, як кущик моху. Подорожі поміж володіннями за участю

зоревказа схильні були скуйовджувати навіть тугі коси й пругкі локони, витворені руками Поппі, то насправді була доволі несподівана перевага таких мандрівок.

Айла й не намагалася вдавати, що бездоганно володіє цією штуковиною. Спершу через круговерть зірок вона потрапляла в непередбачувані місця. У засніжені села Місячних просторів. На захмарні святкування в Піднебесних просторах. На клаптики землі, не зайняті жодним із шести володінь. Потроху вона навчилася переміщатися туди, де вже бувала раніше. На цьому її навички володіння зоревказом поки що закінчувалися. Єдине, що вона чітко розуміла, було те, що загадковий пристрій давав змогу їй переміщатися зі швидкістю сотень миль на секунду.

Терра полегшено зітхнула й прибрала долоню з руків'я ножа.

— Та в неї хіба кілька пасом випало, Поппі.

Однак Поппі пропустила її слова повз вуха. Вона кинулася до Айли й почала орудувати гребінцем і флакончиком із липкою, мов сироп, олією точнісінько так само, як Терра вчила Айлу орудувати зброєю. Айла усміхалася своїй наставниці з ведення бою, визираючи з-поза плеча своєї наставниці з причарування, і скрикувала, коли Поппі надто грубо висмикувала з її волосся шпильки.

— Доведеться робити все заново, — похитала головою наставниця з причарування.

Вона тримала шпильки поміж губів і продовжувала говорити:

— Залиш тебе саму на годину — і ти перетворишся в казна-що. Я навіть двері замкнула на замок! Як, заради

всього святого, тобі вдалося зіпсувати зачіску, не виходячи з власної кімнати, пташко?

«Власна кімната». Якби ж то вона була її власна. То скорше була скляна куля — рештки стародавньої теплиці. Шибки замалювали, вікна забили дошками й лишили одні-однісінькі двері.

Вона справді була пташкою, як її називала Поппі й навіть деколи Терра.

Пташкою в клітці.

Айла знизала плечима.

— Просто тренувалася з мечем.

Поппі й Терра — то була вся її сім'я, нехай і не кровна. Усі її кровні родичі померли дуже-дуже давно. Проте навіть їм двом не було відомо про зоревказ. Якби вони дізналися про нього, то заборонили б ним користуватися. А це був єдиний ключ від її клітки. Нехай Айлу й утримували на замку не тільки для її власного блага, а й для блага всіх інших.

Терра підозріливо зиркнула на неї, тоді перевела очі на стіну. Там висіли в ряд десятки мечів, формуючи променисту дзеркальну поверхню.

— Шкода, що тобі не можна потримати їх у руках, — мовила вона, водячи пальцем по стіні, покритій лезами.

Вона віддала Айлі абсолютно всі мечі з арсеналу замку. Айла заробляла їх один по одному за досягнення на тренуваннях і демонстрацію майстерності.

Поппі пирхнула у відповідь.

— До речі, це одне з правил Сентеніалу, з яким я цілком згодна. Не можна, щоб вона на власному прикладі підтвердила ті жахливі упередження стосовно нас, що побутують в інших володіннях.

Хвилювання неприємними колючками затанцювало в животі Айли, немовби там здійнялася буря і закрутила у вихорі поодинокі листочки, зірвані з дерев.

Вона силувано усміхнулася, аби розрадити Поппі: наставниця любила повторювати, що їй варто частіше усміхатися. Айла не знала багатьох людей, проте тих, з якими була знайома, могла легко прочитати. Досить лише знати їхню мотивацію. Усі мають якісь бажання. І деякі із цих бажань не так уже й складно було задовольнити. Наприклад, обдарувати усмішкою свою наставницю з причарування, що впродовж майже двадцяти років навчала її манер. Або ж зробити комплімент цій жінці, що ставила красу понад усе.

— Поппі, хоч би якою гарненькою ти була, та всі жахливі упередження про нас таки правдиві. Ми і є чудовиська.

Поппі зітхнула, вставляючи в зачіску Айли останню шпильку.

— Тільки не ти, — поважно промовила вона.

І хоч слова наставниці були сповнені любові, — що вже *непогано*, — дівчині скрутило живіт від страху.

— Вони готові, — сказала Терра й підступила до туалетного столика. Айла стежила за нею, дивлячись у дзеркало, покрите давніми плямами. — А ти?

«Ні». І ніколи не буде. Сентеніал був багато чим водночас. То була гра. Шанс зняти численні прокляття, якими були обтяжені всі шість володінь. Можливість перемогти в нерівному бою. Зустріч шести правителів. Сто днів на залятому острові, що виринає раз на сто років.

А для Айли Сентеніал становив майже невідворотну загибель.

«Чи ти готова, Айло?» — із жорстокою насмішкою допитувався голос у неї в голові.

Її страху протистоїть не лише цікавість. Вона завжди хотіла більшого... всього. Більше вражень, більше місць, більше людей.

Місце, куди пролягала її дорога, — острів Лайтларк, — мало більше всього. До того як наставниці довідалися про розхитану віконницю в її кімнаті й забили її, Айла вислизала через неї до лісу. Там вона й зустріла старійшину, яка колись жила на Лайтларку так само, як і решта дикого народу. До того як на острів упало прокляття. До того як більшості народів довелося покинути його й зайняти нові землі в безладі, що утворився по тому. Її розповіді скидалися на заборонені плоди, солодкі й нечисленні. Вона розповідала про королів, що могли тримати в долонях сонце; біловолосих жінок, які змушували море хвилюватися в танку; захмарні замки й квіти чистої сили.

Але все це було до проклять.

Нині від колишньої могутності острова лишилася лише тінь; його поглинув вічний шторм, і через це дістатися туди було неможливо ні на човні, ні за допомогою магії, крім періоду Сентеніалу.

Якось вночі Айла побачила, що старійшина лежить на боці попід деревом. Можна було б подумати, що вона спить, якби її засмагла шкіра не перетворилася на кору, а судини — на виноградні лози. Дикий народ володів силами природи за життя і повертався до своїх джерел після смерті.

Однак старійшина померла не природною смертю. Хоча із часів розквіту Лайтларку й минуло вже понад

п'ять сотень років, вона однаково померла передчасно. І ця смерть потягнула за собою безліч наступних.

І то була провина Айли.

Терра повторила своє запитання, вона мала темно-зелені очі, що кольором скидалися на листя плюща, яким був повитий Дикий замок — головна арена подій. Того самого кольору очі були й в Айли.

— То ти готова?

Айла кивнула, хоч її пальці й тремтіли, коли вона простягнула долоню по корону, що лежала перед нею. То був простенький золотий вінець, прикрашений золотими бруньками, листям і змією з роззявленою пащею. Вона обережно поклала його собі на голову так, щоб не зачепити шпильки, якими Поппі відгорнула від обличчя її довге темно-каштанове волосся.

— Ти прекрасна, — промовила Поппі.

Айла знала це й без її підтвердження. Врода була даром дикого народу — чи скорше його прокляттям. Прокляттям, що погубило її матір. А це тим паче викликало занепокоєння, бо Айла успадкувала материну красу. Погляди Поппі й Айли перетнулись у дзеркалі, і наставниця зухвало промовила:

— Ти варта цього, пташко. Більше, ніж будь-хто з них.

Якби ж то тільки було правдою.

Айла відчула, як її лице перекошилося від раптового панічного усвідомлення. А що, як вона бачить своїх наставниць востаннє? Що, як вона ніколи не повернеться до своєї кімнати?

Вона інстинктивно піднесла руки й простягнула до наставниць, бажаючи торкнутися їх наостанок.

Та перш ніж вона встигла це зробити, Терра так на неї суворо зиркнула, що вона заклала на місці.

«Сентименти — це вияв егоїзму», — здавалося, промовляли її очі.

Сентеніал — це не про її самореалізацію. Це про порятунок її володіння.

Її народу.

Айла присоромлено випрямила спину. Вона підвела-ся, корона обтяжувала голову значно більше, ніж мала б, зважаючи на її вагу.

— Я знаю, що маю робити, — промовила вона.

Кожен із правителів прибував на Сентеніал із певним планом. Терра й Поппі навчали Айлу цього плану з того часу, як вона була ще дитиною.

— Я зроблю все, як ви мене вчили.

— Чудово, — сказала Терра. — Адже ти наша єдина надія.

Дикий замок був скорше відкритою конструкцією, ніж закритою. Галереї тут були мостами. Деревасягали віттям прямісінько в коридор і легенько чіплялися ним за Айлину сукню, мовби прощаючись. Крізь шелест листя Айла минала численні покої, куди їй не дозволяли заходити, Поппі й Терра йшли за нею. По стінах плелися виноградні лози. Пташки вільно літали туди-сюди, а вітер тихо насвистував у галереях замку, надимаючи Айлин плащ. Вона убралася в темно-зелене, щоб віддати шану рідному володінню; тканина прилягала до її грудей, талії та колін і спадала аж до п'ят. Її фатиновий напівпрозорий плащ аж ніяк не виконував